

[Hauch.]

paataget os over for vort store Aftagerland England, skal holdes til Punkt og Prikke. Der er ikke mellem Landbruget og den højtærede Udenrigsminister, for øvrigt heller ikke for andre Erhvervs Vedkommende, nogen Uoverensstemmelse om dette Punkt, og saa skulde man jo mene, at det var ude af Diskussionen. Det er det imidlertid ikke, idet den højtærede Udenrigsminister altid, saa snart Talen er om en Udvidelse af vor Eksport, indblander Spørgsmaalet om vort Forhold til England. Det er urigtigt at gøre det, det er skadeligt, og det skal for en Gangs Skyld siges til den højtærede Udenrigsminister. Thi der er ingen inden for det danske Landbrugserhverv, for øvrigt heller ikke inden for de andre Erhverv, som ønsker, at Ministeren skal skaffe os Afsætningsmuligheder paa Bekostning af den Aftale, som vi har truffet med England.

Jeg kunde bruge meget stærke Udtryk, hvad jeg dog skal afstaa fra, over for den højtærede Udenrigsministers stadige Tilbagevenden til dette Spørgsmaal, saa snart Talen er om vore Afsætningsmuligheder sydpaa, men jeg vil gerne bede den højtærede Udenrigsminister af Hensyn til sit Land at lade være med dette. Forholdet er jo det, hvad den højtærede Udenrigsminister ved lige saa god Besked med som jeg, at naar vi har Mulighed for større Afsætning til Tyskland, gælder det for os om at udnytte denne Mulighed gennem en Indskrænkning af den beskyttede Hjemmeindustri, som har haft en meget stærk Udvikling, siden vi fik Valutacentralen oprettet. Det nytter ikke at gøre Forsøg paa at fremstille det saaledes, at Landbruget ser bort fra den overordentlig store Betydning, som England har haft, England har og England ogsaa i Fremtiden skal have for vor Afsætning, dersom det skal gaa dette Land vel, men det kan ikke skade England, at vi vender tilbage til et Handelsforhold med Tyskland som det, vi havde, før man satte ind med den Beskyttelse, der nu praktiseres gennem Valutacentralen; det ved den højtærede Udenrigsminister godt.

Jeg har fremsat denne Udtalelse, fordi jeg haaber, det maa kunne føre til, at vi bliver fri for denne Sammenblanding af Afsætningsforholdene mod Vest og mod Syd. Den højtærede Udenrigsminister vil sikkert være enig med mig i, at det ikke kan være gavnligt for vort Land og vort Lands Placering, at denne Sammenblanding finder Sted.

Dernæst skal jeg vende tilbage til det Spørgsmaal, som jeg begyndte med. Der

staar i „Holbæk Amts Venstreblad“ et Referat af et Møde, hvor Hr. Folketingsmand N. P. Andreasen, Forsinger, har udtalt sig om vort Handelsforhold til Tyskland. Ifølge dette Referat har Folketingsmanden sagt, at vi ikke var bundet med Hensyn til det Beløb, som vi rejste ned til Tyskland med og maatte fordele Kontingenterne paa derved. Landbruget og de andre Erhverv var ikke i den Henseende bundet til et bestemt Beløb. Men saadan kan Folketingsmand N. P. Andreasen umuligt have udtalt sig; thi Folketingsmand N. P. Andreasen er Medlem af Landbrugsraadet, han er Medlem af Landbrugsraadets Præsidium, han har været til Stede ved alle de Forhandlinger, som er ført i Udenrigsministeriet om disse Forhold, han var Medlem af Delegationen, han deltog i Delegationsforhandlingerne i Berlin, og han deltog i de interne Forhandlinger, vi havde i Berlin. Folketingsmand N. P. Andreasen kan ikke have udtalt sig, som det her er refereret, jeg betvivler i hvert Fald indtil videre, at han har gjort det. Men det bliver paa denne Baggrund nødvendigt for mig at gøre Rede for hele dette Forhold, hvad jeg her ønsker at gøre.

Forud for disse Delegationsforhandlinger havde Ministeriet Forhandlinger med Erhvervene, og det skal Ministeriet ikke høre ilde for, Ret skal være Ret. Der er mange andre Lande, i hvilke Regeringen træffer disse Aftaler uden i mindste Maade at spørge Erhvervene til Raads. Saadan bærer man sig ikke ad her. Her taler man med Erhvervene om disse Ting, og det paaskønner jeg. Men saa maa man ogsaa over for Offentligheden give rigtig Besked om, hvad der foregaar. Forud for disse Forhandlinger havde vi inden for Landbruget skaffet os Oplysning om, hvor stort et Eksportbehov vi havde sydpaa, og vi kom her til et meget betydeligt Beløb, et Beløb, hvorom der blev sagt, at om en saa stor Samhandel med Tyskland kunde der overhovedet ikke blive Tale. Der blev givet os den Meddelelse, at Grundlaget, paa hvilket vi maatte føre disse Forhandlinger med Tyskland, var den Plan, som var aftalt Aaret i Forvejen, 1938, og som gav et Beløb for de 10 bevægelige Landbrugs-kontingenter paa 155 Mill. Rmk. eller et samlet Beløb paa 185 Mill. Rmk. Over for dette blev der fra Landbrugets Side protesteret, idet man sagde: Det er slet ikke tilstrækkeligt til at tilfredsstille vort Afsætningsbehov til Tyskland. Fra Handelens Side sluttede man sig til den Opfattelse, at det ikke var tilstrækkeligt. Fra Indu-